

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 594

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 26 iunie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 343 din 9 iulie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. (1) fraza a treia teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale	2–4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.983. — Ordin al ministrului sănătății privind modificarea Ordinului ministrului sănătății nr. 1.250/2022 pentru reorganizarea Institutului Național de Hematologie Transfuzională „Prof. Dr. C.T. Nicolau” București	4
4.350. — Ordin al ministrului educației și cercetării privind aprobarea planurilor-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi	5–6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 162 din 5 mai 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	7–10
ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV	
Decizia nr. 2.200 din 28 aprilie 2025 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal	11–15
★	
Opinie separată	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 343

din 9 iulie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. (1) fraza a treia teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliora	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina-Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. (1) teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 4.925/270/2017 al acestei instanțe și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.208D/2029.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 21 martie 2024, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, în temeiul prevederilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, pentru o mai bună studiere a problemelor ce au format obiectul dezbaterii, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 25 aprilie 2024, când nu a fost posibilă constituirea completului care a participat la dezbateri, astfel că, în temeiul art. 57 și al art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 28 mai 2024, când, în temeiul prevederilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, pentru o mai bună studiere a problemelor ce au format obiectul dezbaterii, a amânat pronunțarea pentru data de 3 iunie 2024, când nu a fost posibilă constituirea completului care a participat la dezbateri, astfel că, în temeiul art. 57 și al art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 9 iulie 2024, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 15 octombrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 4.925/270/2017, **Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (1) teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de instanța de judecată din oficiu într-o cauză având ca obiect apelul formulat împotriva sentinței prin care a fost admisă contestația la executarea silită pornită pentru o sumă aplicată cu titlu de amendă contravențională pentru care contravenienta a achitat jumătate din minimul special al amenzii într-un termen al cărui calcul se face potrivit textului de lege criticat.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că modul de calcul al termenului de 48 de ore prevăzut în partea finală a textului de lege criticat — atunci când

acest termen începe să curgă într-o zi nelucrătoare și se împlinește tot într-o zi nelucrătoare — aduce atingere art. 16 din Constituție. Astfel, în speță, procesul-verbal a fost comunicat contestatoarei într-o zi de vineri, iar termenul de 48 de ore a început să curgă de la miezul nopții zilei următoare, respectiv sâmbătă, și s-a sfârșit într-o zi de sărbătoare legală, duminică, prelungindu-se până la sfârșitul primei zile de lucru următoare, respectiv luni.

5. Modalitatea de calcul prevăzută de textul de lege criticat în situația în care termenul începe și se sfârșește într-o zi nelucrătoare ori în care serviciul este suspendat aduce atingere principiului egalității în drepturi. Persoanele aflate în ipoteza textului criticat au la dispoziție doar o zi lucrătoare pentru a face demersurile necesare achitării a jumătate din minimul special al amenzii în raport cu persoanele care au la dispoziție două zile lucrătoare pentru efectuarea acestor demersuri (incluzându-se aici procurarea sumei de bani necesare pentru achitarea amenzii, deplasarea la bancă/direcția specializată din cadrul primăriei în vederea achitării cuantumului redus în timpul de lucru al acestor societăți/instituții, în condițiile în care se presupune că persoanele sancționate au și alte activități prestabilite pe care trebuie să le îndeplinească în ziua/zilele respective, iar la instituțiile de plată este posibil ca plata să nu poată fi efectuată chiar în momentul prezentării din varii motive — număr mare de solicitanți, defecțiuni tehnice ale sistemului informatic etc.).

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

8. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

9. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare a Curții Constituționale, prevederile art. 28 alin. (1) teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, în forma în vigoare la data încheierii procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției. Din motivarea excepției rezultă că instanța care a ridicat-o se referă la art. 28 alin. (1) fraza a treia teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, în forma în vigoare la data încheierii procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției.

10. Curtea observă că textul de lege criticat a fost modificat prin art. 20 pct. 10 din Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 647 din 25 iulie 2018, fără a păstra soluția legislativă criticată.

11. Având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit căreia „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, precum și faptul că dispozițiile de lege criticate sunt aplicabile în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 28 alin. (1) fraza a treia teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale.

12. Textul de lege criticat avea următorul cuprins:

— Art. 28 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: *„Contravenientul poate achita, pe loc sau în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia, jumătate din minimul amenzii prevăzute în actul normativ, agentul constator făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal. În actul normativ de stabilire a contravențiilor această posibilitate trebuie menționată în mod expres. Termenele statornicite pe ore încep să curgă de la miezul nopții zilei următoare, iar termenul care se sfârșește într-o zi de sărbătoare legală sau când serviciul este suspendat se va prelungi până la sfârșitul primei zile de lucru următoare.”*

13. În opinia instanței care a ridicat din oficiu excepția de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi*.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Decizia nr. 141 din 16 martie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 630 din 27 iunie 2022, paragrafele 19, 20 și 24, a caracterizat termenul de 48 de ore reglementat prin textul de lege criticat ca reprezentând „o măsură de favoare” care are natura juridică a unui termen de decădere materială, concluzie care rezultă, de altfel, și din literatura juridică de specialitate (a se vedea, cu titlu de exemplu, A.G. Dinescu, Legislația contravențiilor. Comentarii, doctrină și jurisprudență, Editura Hamangiu 2016, pagina 243). De asemenea, Curtea a statuat că dreptul de a achita jumătate din minimul special al amenzii nu reprezintă o „sanctiune” de natură să fie suspendată prin plângerea contravențională, ci este un beneficiu acordat de legiuitor, pentru care este necesară și manifestarea de voință a contravenientului.

15. Acest beneficiu reprezintă „instituția ablațiunii”, respectiv o modalitate de stingere a răspunderii, prin facilitatea legală, recunoscută contravenientului, de a achita jumătate din minimul amenzii contravenționale într-un termen scurt (a se vedea Decizia nr. 72 din 9 noiembrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 25 ianuarie 2021).

16. În ceea ce privește art. 16 alin. (1) din Constituție, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). De asemenea, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile

în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, Decizia nr. 476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 11 iulie 2006, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014).

17. Tot potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept (Decizia Curții Constituționale nr. 62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 25 februarie 1994), iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012, Decizia nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, sau Decizia nr. 681 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014).

18. Aplicând jurisprudența menționată la cauza de față, Curtea observă că art. 28 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 reglementează o modalitate de achitare a amenzii contravenționale prin plata a jumătate din minimul acesteia într-un termen de 48 de ore. Diminuarea cuantumului amenzii de la suma acordată la jumătate din minimul acesteia este reglementată pentru toți contravenienții cu condiția respectării termenului de decădere de 48 de ore în care plata trebuie făcută. De la regula generală potrivit căreia plata a jumătate din minimul amenzii trebuie făcută în termen de 48 de ore există o excepție, cea prevăzută de art. 28 alin. (1) fraza a treia teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, supus controlului în prezenta cauză, și anume când termenul care se sfârșește într-o zi de sărbătoare legală sau când serviciul este suspendat. În acest caz, termenul se va prelungi până la sfârșitul primei zile de lucru următoare, adică termenul de plată poate să fie mai scurt de 48 de ore, în funcție de ziua și ora comunicării procesului-verbal.

19. Cu privire la această situație de excepție, Curtea constată că legiuitorul a instituit un tratament egal pentru toți contravenienții, respectiv toți beneficiază de un termen în care pot opta pentru plata a jumătate din minimul amenzii. Discriminarea contravenienților cărora li se împlinește termenul de plată al amenzii într-o zi nelucrătoare s-ar fi produs dacă ar fi fost excluși de la beneficiul dreptului. Or, așa cum s-a arătat, legiuitorul a prelungit termenul de plată până la sfârșitul primei zile lucrătoare adoptând o normă specială pentru o situație specială.

20. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că principiul egalității nu presupune o egalitate formală, în sensul reglementării unor proceduri identice indiferent de statutul juridic sau calitatea procesuală a părților, ci o egalitate materială, în sensul că prin procedurile, chiar diferite reglementate, să se ajungă la echitate procesuală între părți, cu alte cuvinte să se ajungă la o egalitate de rezultat (a se vedea Decizia nr. 633 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 9 ianuarie 2015, paragraful 19, Decizia nr. 27 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 17 februarie 2016, paragraful 16, și Decizia nr. 278 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 882 din 9 noiembrie 2017, paragraful 45).

21. Aplicând aceste considerente la cauza de față, Curtea reține că între cele două categorii de contravenienți, respectiv cei cărora li se împlinește termenul de plată a jumătate din minimul amenzii într-o zi lucrătoare și cei cărora li se împlinește termenul de plată într-o zi nelucrătoare, legiuitorul a asigurat o egalitate materială deoarece a acordat posibilitatea plății efective a jumătate

din minimul amenzii până la sfârșitul primei zile lucrătoare pentru ultimul caz. Mai mult, o egalitate formală în sensul calculului strict al orelor de care efectiv pot beneficia contravenienții și egalizarea numărului acestora nu este posibilă deoarece intervalul de timp în care se poate plăti amenda fluctuează de la caz la caz, în funcție de ora comunicării procesului-verbal.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, din oficiu, în Dosarul nr. 4.925/270/2017 al acestei instanțe și constată că dispozițiile art. 28 alin. (1) fraza a treia teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 iulie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cristina-Cătălina Turcu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind modificarea Ordinului ministrului sănătății nr. 1.250/2022 pentru reorganizarea Institutului Național de Hematologie Transfuzională „Prof. Dr. C.T. Nicolau” București

Văzând Referatul de aprobare al Direcției generale asistență medicală și sănătate publică nr. 1.983R din 20.06.2025, având în vedere prevederile art. 6 din Legea nr. 282/2005 privind organizarea activității de transfuzie sanguină, donarea de sânge și componente sanguine de origine umană, precum și asigurarea calității și securității sanitare, în vederea utilizării lor terapeutice, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății nr. 1.250/2022 pentru reorganizarea Institutului Național de Hematologie Transfuzională „Prof. Dr. C.T. Nicolau” București, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 9 mai 2022, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (2) se abrogă.

2. La articolul 4, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cadrul INTS se organizează și funcționează un comitet director, constituit din directorul general și 2 directori generali

adjuncți cu atribuții medicale, respectiv financiare care vor fi detaliate prin regulamentul de organizare și funcționare.”

3. **Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 8. — Organigrama, statul de funcții și regulamentul de organizare și funcționare al INTS se aprobă prin ordin al ministrului sănătății.”

4. **Anexa — Structura organizatorică a Institutului Național de Transfuzie Sanguină „Prof. Dr. C.T. Nicolau” (INTS) se abrogă.**

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Alexandru Rafila

București, 20 iunie 2025.
Nr. 1.983.

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN**privind aprobarea planurilor-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi**

În conformitate cu prevederile art. 86-92 din Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere Ordinul ministrului educației nr. 6.072/2023 privind aprobarea unor măsuri tranzitorii aplicabile la nivelul sistemului național de învățământ preuniversitar și superior, cu modificările ulterioare,
în baza Ordinului ministrului educației naționale nr. 3.593/2014 pentru aprobarea Metodologiei privind elaborarea și aprobarea curriculumului școlar — planuri-cadru de învățământ și programe școlare,
având în vedere Referatul de aprobare nr. 1.104 din 20.06.2025,
având în vedere prevederile art. 4 lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 251/2025 privind organizarea și funcționarea Centrului Național pentru Curriculum și Evaluare,
în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 731/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Nota de fundamentare a planurilor-cadru pentru învățământul liceal, forma cu frecvență zi, prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera teoretică, profilul real, specializarea matematică-informatică, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera teoretică, profilul real, specializarea științe ale naturii, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 3.

Art. 4. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera teoretică, profilul umanist, specializarea științe sociale, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 4.

Art. 5. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera teoretică, profilul umanist, specializarea filologie, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 5.

Art. 6. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera tehnologică, profilul tehnic, toate calificările profesionale, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 6.

Art. 7. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera tehnologică, profilul resurse naturale și protecția mediului, toate calificările profesionale, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 7.

Art. 8. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera tehnologică, profilul servicii, domeniul de pregătire de bază economic, toate calificările profesionale, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 8.

Art. 9. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera tehnologică, profilul servicii, domeniile de pregătire de bază comerț, turism și alimentație, respectiv estetica și igiena corpului omenesc, toate calificările profesionale, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 9.

Art. 10. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul artistic, specializarea muzică, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 10.

Art. 11. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul artistic, specializarea arte vizuale, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 11.

Art. 12. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul artistic, specializarea conservare-restaurare bunuri culturale, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 12.

Art. 13. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul artistic, specializarea arhitectură, arte ambientale și design, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 13.

Art. 14. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul artistic, specializarea coregrafie, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 14.

Art. 15. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul artistic, specializarea arta actorului, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 15.

Art. 16. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul militar, specializarea matematică-informatică militară, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 16.

Art. 17. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul pedagogic, specializarea pedagogia educației timpurii, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 17.

Art. 18. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul pedagogic, specializarea pedagogia învățământului primar, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 18.

Art. 19. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul pedagogic, specializarea pedagogia educației nonformale, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 19.

Art. 20. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul pedagogic, specializarea mediere școlară, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 20.

Art. 21. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul pedagogic, specializarea pedagogie generală, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 21.

Art. 22. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul sportiv, toate specializările, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 22.

Art. 23. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul teologic, cultul ortodox, specializarea teologie ortodoxă, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 23.

Art. 24. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul teologic, cultul ortodox, specializarea ghid turism religios, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 24.

Art. 25. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul teologic, cultul ortodox, specializarea patrimoniu cultural, clasele a IX-a—a XII-a, prevăzut în anexa nr. 25.

Art. 26. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul teologic, cultul

ortodox, specializarea muzică bisericească, clasele a IX-a— a XII-a, prevăzut în anexa nr. 26.

Art. 27. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul teologic, cultul romano-catolic de limba română, specializarea teologie romano-catolică, clasele a IX-a— a XII-a, prevăzut în anexa nr. 27.

Art. 28. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul teologic, cultul romano-catolic de limba română, specializarea ghid turism religios, clasele a IX-a— a XII-a, prevăzut în anexa nr. 28.

Art. 29. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul teologic, cultul greco-catolic, specializarea teologie greco-catolică, clasele a IX-a— a XII-a, prevăzut în anexa nr. 29.

Art. 30. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul teologic, cultul greco-catolic, specializarea ghid turism religios, clasele a IX-a— a XII-a, prevăzut în anexa nr. 30.

Art. 31. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul teologic, cultul romano-catolic de limbă maghiară, specializarea teologie romano-catolică, clasele a IX-a— a XII-a, prevăzut în anexa nr. 31.

Art. 32. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul teologic, cultul romano-catolic de limbă maghiară, specializarea ghid turism religios, clasele a IX-a— a XII-a, prevăzut în anexa nr. 32.

Art. 33. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul teologic, cultul reformat, specializarea teologie reformată, clasele a IX-a— a XII-a, prevăzut în anexa nr. 33.

Art. 34. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul teologic, cultul baptist, specializarea teologie baptistă, clasele a IX-a— a XII-a, prevăzut în anexa nr. 34.

Art. 35. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul teologic, cultul adventist, specializarea teologie adventistă, clasele a IX-a— a XII-a, prevăzut în anexa nr. 35.

Art. 36. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul teologic, cultul musulman, specializarea teologie musulmană, clasele a IX-a— a XII-a, prevăzut în anexa nr. 36.

Art. 37. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul teologic, cultul pentecostal, specializarea teologie pentecostală, clasele a IX-a— a XII-a, prevăzut în anexa nr. 37.

Art. 38. — Se aprobă Planul-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi, filiera vocațională, profilul teologic, cultul unitarian, specializarea teologie unitariană, clasele a IX-a— a XII-a, prevăzut în anexa nr. 38.

Art. 39. — Planurile-cadru pentru învățământul liceal cu frecvență zi prevăzute la art. 2-38 se aplică progresiv, începând

cu generația de elevi care intră în clasa a IX-a în anul școlar 2026-2027.

Art. 40. — (1) În anul școlar 2025-2026, pentru învățământul liceal și cel profesional se mențin în aplicare planurile-cadru valabile în anul școlar 2024-2025.

(2) În anul școlar 2026-2027, pentru clasa a IX-a, învățământ liceal, forma cu frecvență zi, se aplică planurile-cadru aprobate prin anexele nr. 2-38, iar pentru clasele a X-a, a XI-a și a XII-a, învățământ liceal, forma cu frecvență zi, respectiv clasele a X-a și a XI-a, învățământ profesional, rămân în aplicare planurile-cadru valabile în anul școlar 2024-2025.

(3) În anul școlar 2027-2028, pentru clasele a IX-a și a X-a, învățământ liceal, forma cu frecvență zi, se aplică planurile-cadru aprobate prin anexele nr. 2-38, iar pentru clasele a XI-a și a XII-a, învățământ liceal, forma cu frecvență zi, respectiv clasa a XI-a, învățământ profesional, rămân în aplicare planurile-cadru valabile în anul școlar 2024-2025.

(4) În anul școlar 2028-2029, pentru clasele a IX-a, a X-a și a XI-a, învățământ liceal, forma cu frecvență zi, se aplică planurile-cadru aprobate prin anexele nr. 2-38, iar pentru clasa a XII-a, învățământ liceal, forma cu frecvență zi, rămân în aplicare planurile-cadru valabile în anul școlar 2024-2025.

(5) Începând cu anul școlar 2029-2030, pentru clasele a IX-a, a X-a, a XI-a și a XII-a, învățământ liceal, forma cu frecvență zi, se aplică planurile-cadru aprobate prin anexele nr. 2-38.

Art. 41. — (1) Planurile-cadru de învățământ cuprinse în anexele nr. 2-38 sunt parte integrantă a curriculumului național și reprezintă ofertă centrală obligatorie — în cazul tuturor filierelor, profilurilor și specializărilor/calificărilor profesionale.

(2) Inspectoratele școlare și conducerea unităților de învățământ răspund de aplicarea integrală și corectă la clasă a planurilor-cadru de învățământ în vigoare, corespunzătoare filierei, profilului și specializării/calificării profesionale.

Art. 42. — Planurile-cadru pentru învățământul liceal pentru învățământul în limbile minorităților naționale, pentru clase cu studiul unei limbi moderne în regim intensiv sau bilingv, inclusiv pentru cele care funcționează în baza unor acorduri guvernamentale, pentru învățământul liceal special, pentru învățământul liceal cu frecvență redusă/seral, pentru alternative educaționale și pentru programul „A doua șansă” se aprobă prin ordin separat al ministrului educației și cercetării.

Art. 43. — Anexele nr. 1-38*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 44. — Direcția generală echitate și performanță în învățământul preuniversitar, Direcția generală management, carieră didactică și rețea școlară în învățământul preuniversitar, Direcția generală minorități și desegregare, Centrul Național pentru Curriculum și Evaluare, Centrul Național de Dezvoltare a Învățământului Profesional și Tehnic, inspectoratele școlare și unitățile de învățământ liceal duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 45. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației și cercetării,
Daniel-Ovidiu David

București, 20 iunie 2025.
Nr. 4.350.

*) Anexele nr. 1-38 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 162

din 5 mai 2025

Dosar nr. 227/1/2025

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Adina Georgeta Ponea	— pentru președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Ileana Ruxandra Tîrnică	— judecător la Secția I civilă
Liviu Eugen Făget	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Daniel Marian Drăghici	— judecător la Secția I civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Simona Maria Zarafiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Craiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Alina-Irina Prisecaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mădălina-Elena Vladu-Crevon	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilian Constantin Meiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina-Gianina Prelipcean	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 227/1/2025, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Raluca Emilia Leote, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 21.613/3/2023*.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților, pârâțul Ministerul Afacerilor Externe formulând un punct de vedere la raport.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus, prin încheierea din 19 decembrie 2024, în Dosarul nr. 21.613/3/2023*, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Ce include taxa de școlarizare prevăzută de art. 4 alin. (1) lit. f) din capitolul IV secțiunea a 3-a din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în cazul educației antepreșcolare și preșcolare prin raportare la prevederile Legii educației naționale nr. 1/2011 și respectiv Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023? Documentele de decontare prezentate de părinte și emise de creșe/grădinițe care oferă nu numai servicii de educație, ci și supraveghere și îngrijire trebuie să realizeze o defalcare a costurilor în ceea ce privește educația antepreșcolare și preșcolare și celelalte costuri?

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

8. Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 153/2017*)

Anexa nr. IV Familia ocupațională de funcții bugetare „Diplomație” — capitolul IV — Salarizarea în valută și alte drepturi în valută și în lei ale personalului trimis în misiune permanentă în străinătate — Secțiunea a 3-a — Indemnizații lunare în valută

„Art. 4. — (1) Personalul trimis în misiune permanentă în străinătate beneficiază, pe lângă salariile lunare în valută stabilite în condițiile prevăzute la art. 2, și de:

f) o indemnizație lunară în valută pentru plata taxei de școlarizare pentru fiecare copil până la vârsta de 26 de ani care urmează forme de învățământ preuniversitar sau universitar în țara unde părintele își desfășoară activitatea, în situația în care sistemul de învățământ de stat din țara respectivă nu oferă în localitatea de reședință instruire în domeniul ales, precum și în situațiile în care unitățile de învățământ de stat percep taxe de

școlarizare. Această indemnizație se acordă cu condiția promovării anului de studii precedent sau a examenelor din anul respectiv, pe bază de documente justificative, lunar, trimestrial sau anual, și nu poate depăși 500 euro lunar;”.

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

9. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, cu nr. 21.613/3/2023* (ca urmare a declinării), reclamanta, în contradictoriu cu pârâții Ambasada României la Haga — Departamentul financiar și Ministerul Afacerilor Externe (M.A.E.), a solicitat instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună: anularea notei de restituire a Ambasadei României la Haga și a Adresei nr. xxx emisă de M.A.E. ca răspuns la plângerea prealabilă formulată, în temeiul art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu consecința obligării M.A.E. la plata sumei de 3.000 euro, reprezentând costuri de creșă, conform art. 4 alin. (1) lit. f) din cap. IV secțiunea a 3-a din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 153/2017, iar, în subsidiar, obligarea pârâtei la plata sumei de 3.000 euro în măsura în care aceasta va prezenta instrucțiunile la care se face referire prin Adresa nr. xxx, instrucțiuni prin care se dispune decontarea taxei de școlarizare.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

10. Instanța de trimitere a apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) raportat la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

11. Reclamanta a precizat că nu este necesară sesizarea Înaltei Curți, întrucât normele invocate sunt clare și nu necesită lămuriri.

VI. Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

12. Opinia instanței de trimitere este, în esență, aceea că interpretarea dată de pârâțul Ministerul Afacerilor Externe prin instrucțiuni și circulare legate de decontarea taxei de școlarizare, prin care s-a restricționat decontarea numai pentru taxa de educație propriu-zisă, nu pare să aibă o justificare legală (adăugând la aceasta) și reală, față de situația din speță. În plus, a arătat că, în speță, este vorba despre educația timpurie realizată prin unități autorizate din Olanda, neputându-se face o analogie decât cu sistemul privat din țară, aspect care face ca prevederile din Legea nr. 1/2011 și Legea nr. 198/2023 să fie limitate ca aplicabilitate.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale

13. În raport cu întrebarea cu care a fost sesizată instanța supremă în prezentul dosar, nu a fost necesară consultarea jurisprudenței instanțelor naționale.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție

14. Nu au fost identificate decizii care să prezinte relevanță în cauză.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

15. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

16. Admisibilitatea sesizării va fi circumscrisă atât condițiilor speciale instituite prin art. 1 și 2 din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 62/2024, cât și celor ce decurg din cuprinsul art. 519-520 din Codul de procedură civilă, a căror incidență este atrasă ca efect al normei de trimitere din art. 4 al ordonanței de urgență la prevederile Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu ale cărei dispoziții arată că se completează.

17. În lumina acestor dispoziții legale, condițiile de admisibilitate a unei sesizări formulate în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 sunt circumscrise următoarelor elemente:

— existența unei cauze în curs de judecată, în primă instanță ori în calea de atac, dintre cele la care se referă art. 1 și 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024;

— sesizarea să privească o chestiune de drept;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept;

— chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

18. Evaluarea elementelor sesizării relevă întrunirea doar în parte a condițiilor de admisibilitate mai sus enunțate.

19. Astfel, sesizarea a fost formulată într-un litigiu având ca obiect cererea reclamantei, personal diplomatic, care face parte din categoria personalului plătit din fonduri publice, de obligare a pârâtei angajator și a M.A.E. la plata sumei de 3.000 euro, reprezentând costuri de creșă, conform art. 4 alin. (1) lit. f) din cap. IV secțiunea a 3-a din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 153/2017.

20. Așadar, instanța de trimitere a fost investită cu soluționarea unui litigiu care se înscrie în domeniul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, făcând parte din rândul celor menționate în art. 1 alin. (1), respectiv „processe privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice”.

21. Cauza se află în curs de soluționare, în primă instanță, pe rolul Tribunalului București — Secția a VIII-a de conflicte de muncă și asigurări sociale, în virtutea competenței legale conturate prin dispozițiile art. 269 din Codul muncii raportat la art. 95 pct. 1 din Codul de procedură civilă.

22. Cât privește cea de-a doua condiție de admisibilitate în rândul celor anterior enunțate, ca sesizarea să privească o „chestiune de drept”, aceasta nu este îndeplinită.

23. În legătură cu acest din urmă aspect, se observă că art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 coincide în conținut cu art. 519 din Codul de procedură civilă, astfel încât nu instituie vreo derogare de la dreptul comun.

24. Prin urmare, văzând și norma de trimitere la prevederile Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, din cuprinsul art. 4 al ordonanței de urgență, se constată că și în cazul mecanismului instituit în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 este pe deplin operantă noțiunea autonomă de „chestiune de drept”, prevăzută de Codul de procedură civilă, și a cărei semnificație a fost conturată în jurisprudența constantă a Înaltei Curți referitoare la procedura prevăzută de dispozițiile art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă.

25. Astfel, chestiunea de drept supusă dezlegării trebuie să fie veritabilă, în sensul ca întrebarea adresată instanței supreme să vizeze o problemă de drept reală, care să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, a unei reguli cutumiarie neclare, incomplete sau, după caz, incerte ori incidența unor principii generale ale dreptului al căror conținut sau a căror sferă de acțiune sunt discutabile.

26. Mai mult decât atât, expunerea de motive din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 evocă nevoia clarificării, încă dintr-o fază incipientă (cea a judecării cauzelor în fond), a unor „chestiuni dificile de drept”, ceea ce consolidează concluzia necesității existenței unei chestiuni de

drept veritabile, a cărei lămurire reclamă intervenția instanței supreme, în scopul rezolvării de principiu a acesteia și înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor deduse judecății.

27. Totodată, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a stabilit că obiectul procedurii este reprezentat de o normă de drept incompletă sau neclară, care, pe baza unei interpretări juridice adecvate, consistente, poate primi înțelesuri și aplicări divergente în situații cvasiidentice și poate determina, în final, o jurisprudență neunitară. Prin urmare, sintagma „chestiune de drept”, prevăzută la art. 519 din Codul de procedură civilă și la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, trebuie raportată la prevederile art. 5 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „niciun judecător nu poate refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă” (Decizia 11 din 20 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 24 martie 2017, Decizia nr. 70 din 31 octombrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 7 din 4 ianuarie 2023, Decizia nr. 32 din 24 aprilie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 25 mai 2023).

28. Mai mult, caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și dificultatea completului în a-și însuși o anumită interpretare trebuie să fie prezentate în încheierea de sesizare, care trebuie să fie motivată, aptă să releve reflecția asupra diferitelor variante de interpretare posibile, cu argumente aferente, și de o manieră în care să se întrevadă explicit pragul de dificultate al întrebării și în ce măsură acesta depășește obligația ordinară a instanței de a interpreta și aplica legea în cadrul soluționării unui litigiu, întrucât simpla dilemă cu privire la sensul unei norme de drept nu poate constitui temei pentru declanșarea mecanismului hotărârii prealabile (spre exemplu, deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 45 din 7 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 27 iulie 2021; nr. 50 din 14 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 3 septembrie 2021; nr. 74 din 18 octombrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1174 din 13 decembrie 2021).

29. Astfel fiind, interpretarea și aplicarea legii, în circumstanțele specifice fiecărei cauze, sunt competențe care aparțin instanței de judecată investite și reprezintă o obligație ridicată la rang de principiu fundamental, ce își găsește consacrarea în prevederile art. 5 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Judecătorul cauzei este cel chemat să rezolve și posibilele dificultăți de interpretare ori de corelare a unor norme juridice, fie ele neclare ori incomplete, folosind metodele de interpretare a legii, în acord cu principiile de drept, cu statuările doctrinare și cele jurisprudențiale în materie, atât timp cât interpretarea legii substanțiale și a celei de procedură reprezintă o etapă distinctă și absolut necesară în procesul de aplicare a dreptului la o situație de fapt concretă.

30. În cauză, în cadrul primei întrebări, instanța de trimitere solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție să stabilească ce include taxa de școlarizare prevăzută de art. 4 alin. (1) lit. f) din cap. IV secțiunea a 3-a din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 153/2017 în cazul educației antepreșcolare și preșcolare prin raportare la prevederile Legii educației naționale nr. 1/2011 și respectiv Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023.

31. Problema de drept supusă interpretării nu ridică o reală dificultate, în condițiile în care dispozițiile legale anterior citate nu sunt lacunare, incomplete sau neclare, aspect ce reiese și din încheierea de sesizare, în care instanța de trimitere a interpretat dispozițiile legale în discuție, fără nicio dificultate, reținând că dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. f) din cap. IV secțiunea a 3-a din

anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 153/2017 se referă la taxa de școlarizare înțeleasă, în general, pentru educația școlarilor — începând de la învățământul primar, în care aceștia urmează cursurile unei instituții de învățământ propriu-zise, și, în acest caz, coincide strict cu taxele legate de educația acestora, respectiv costurile efectiv solicitate de instituția de învățământ de la părinți pentru educația copilului.

32. A mai reținut instanța de trimitere și faptul că în cazul educației timpurii se pot constata anumite particularități față de educația școlarilor, având în vedere specificul activităților de educare a copiilor la aceste vârste și mai ales faptul că sunt absolut necesare îngrijirea și supravegherea copiilor din cauza vârstei fragede, activitate esențială care presupune alte costuri suplimentare, fapt pentru care a apreciat că interpretarea dată de pârâțul M.A.E. prin instrucțiuni și circulare legate de decontarea taxei de școlarizare, prin care s-a restricționat decontarea numai pentru taxa de educație, propriu-zisă — ceea ce presupune evidențierea unui număr de ore și a specificului educației în acest context — nu pare să aibă o justificare legală și reală, față de situația din speță. Nu în ultimul rând, instanța de trimitere a reținut că, în speță, este vorba despre educația timpurie realizată prin unități autorizate din Olanda, neputându-se face o analogie decât cu sistemul privat din țară, aspect care face ca prevederile din Legea nr. 1/2011 și Legea nr. 198/2023 să fie limitate ca aplicabilitate.

33. Se constată că instanța de trimitere nu a avut nicio dificultate în interpretarea normelor legale și nici nu a arătat argumentele pentru care consideră că problema de drept în discuție este susceptibilă a da naștere unor interpretări diferite. În contextul în care din cuprinsul încheierii de sesizare nu rezultă care ar fi dilema instanței de trimitere cu privire la posibile interpretări diferite ale cadrului legal și nici obstacolele întâmpinate în îndeplinirea obligației de a interpreta și aplica norma legală în litigiul cu care este investită, se impune concluzia că problema de drept supusă interpretării nu ridică o reală dificultate, neexistând riscul apariției unei practici neunitare, de natură să justifice intervenția instanței supreme.

34. În acest context, se constată și faptul că instanța de trimitere a menționat doar formal existența unei practici neunitare, de vreme ce nu a indicat hotărârile judecătorești în care problema în discuție a suscitat interpretări diferite.

35. Așadar, este evident că, întrucât în cauză nu se pune problema existenței unei dificultăți de interpretare a unei norme de drept neclare, îndoielnice, nu este îndeplinită condiția de admisibilitate subsumată cerinței ca aceasta să privească o chestiune de drept reală, ci se solicită o rezolvare a litigiului dedus judecății. Or, instanța supremă nu poate fi investită în cadrul acestei proceduri cu interpretarea și aplicarea legii la circumstanțele concrete ale cauzei de a cărei soluționare au fost investite instanțele, atribut care este și trebuie să rămână în competența acestora.

36. Se reține că într-o astfel de manieră a procedat instanța de trimitere, care, fără să aibă vreun echivoc asupra normelor de drept aplicabile litigiului, a supus dezlegării instanței supreme cazul punctual cu care a fost investită, și anume acela de a stabili dacă sintagma „taxa de școlarizare” include și alte cheltuieli, strict prin raportare la criteriile stabilite de M.A.E. pentru decontare.

37. A rezolva pretinsa chestiune preliminară de către Înalta Curte, în cadrul hotărârii prealabile, ar constitui, în cele din urmă, chiar un act de judecată a speței, prin aplicarea normelor incidente la situația de fapt, ceea ce este nepermis în cadrul prezentei proceduri de unificare.

38. În ce ceea ce privește cea de-a doua întrebare din cuprinsul sesizării, judecătorii-raportori constată că în încheierea de sesizare nu sunt prezentate aspectele referitoare la problematica de interpretare și/sau aplicare a vreunui text legal,

nu se identifică textul normativ care intră în discuție ori care trebuie supus analizei, instanța de trimitere neinvocând o chestiune de interpretare a legii, ci solicitând o îndrumare pentru a gestiona soluționarea cauzei, un răspuns la întrebarea dacă „documentele de decontare prezentate de părinte și emise de creșe/grădinițe care oferă nu numai servicii de educație, ci și supraveghere și îngrijire trebuie să realizeze o defalcare a costurilor în ceea ce privește educația antepreșcolarilor și preșcolarilor și celelalte costuri”.

39. Or, instanța de trimitere este cea care trebuie să stabilească norma de drept aplicabilă raportului juridic dedus judecătii, în funcție de pretențiile concrete formulate de partea reclamantă, operațiune pe care nu o poate delega, pe calea întrebării prealabile, instanței supreme. Mecanismul hotărârii preliminare nu poate fi deturnat de la rațiunea reglementării lui, aceea a asigurării unor dezlegări în drept de principiu, iar nu a subrogării în atribuțiile jurisdicționale ale instanței de judecată (a se vedea deciziile Înalte Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 64 din 27 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1099 din 18 noiembrie 2021; nr. 8 din 21 februarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 5 aprilie 2022).

40. Prin urmare, sub pretextul lămuririi unor norme juridice, se urmărește, în realitate, determinarea de către instanța supremă a dispozițiilor legale incidente documentelor de decontare emise de creșele/grădinițele care oferă nu numai servicii de educație, ci și supraveghere și îngrijire, căreia apoi instanța de trimitere să îi facă aplicarea pentru o corectă rezolvare a pretențiilor reclamantei.

41. Așadar, este evident că, întrucât în cauză nu se pune problema existenței unei dificultăți de interpretare a unei norme de drept neclare, îndeolnice, nu este îndeplinită condiția de admisibilitate subsumată cerinței ca aceasta să privească o chestiune de drept reală, ci, în realitate, se solicită o rezolvare a litigiului dedus judecătii. Or, instanța supremă nu poate fi investită în cadrul acestei proceduri cu interpretarea și aplicarea legii la circumstanțele concrete ale cauzei cu a cărei soluționare au fost investite instanțele, atribut care este și trebuie să rămână în competența acestora.

47. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 21.613/3/2023*, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Ce include taxa de școlarizare prevăzută de art. 4 alin. (1) lit. f) din capitolul IV secțiunea a 3-a din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în cazul educației antepreșcolarilor și preșcolarilor prin raportare la prevederile Legii educației naționale nr. 1/2011 și respectiv Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023? Documentele de decontare prezentate de părinte și emise de creșe/grădinițe care oferă nu numai servicii de educație, ci și supraveghere și îngrijire trebuie să realizeze o defalcare a costurilor în ceea ce privește educația antepreșcolarilor și preșcolarilor și celelalte costuri?

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 5 mai 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

42. Așadar, se constată că prezenta întrebare urmărește, în contextul particular al cauzei (în care părțile invocă lipsa documentelor justificative ale costurilor de școlarizare), stabilirea soluției ce urmează a fi pronunțată de titularul sesizării, și nu interpretarea cu caracter de principiu a unei norme de drept stabilite ca incidentă de instanța de trimitere, așa cum impune procedura trimiterii preliminare.

43. Din această perspectivă, sesizarea nu poate primi o dezlegare pe fond, având caracter inadmisibil, câtă vreme se tinde, în realitate, la o „delegare” a funcției jurisdicționale a instanței de trimitere către instanța supremă, îndrituită să dea doar dezlegări de principiu asupra unor veritabile chestiuni de drept, iar nu să arate norma incidentă raportului litigios, a cărei aplicare să o realizeze apoi instanța de trimitere (paragraful 103 al Deciziei nr. 63 din 17 octombrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1156 din 29 noiembrie 2022.)

44. Argumentele expuse în cele ce precedă permit a se reține concluzia că, în realitate, este confundat caracterul obligatoriu al sesizării cu condiția de admisibilitate referitoare la existența unei chestiuni de drept pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu.

45. Astfel argumentată sesizarea, demersul instanței de trimitere evidențiază o înțelegere greșită a mecanismului procedurii hotărârii prealabile din reglementarea specială, de vreme ce titularul sesizării a dat prevalență obligativității sesizării, fără însă a realiza cuvenita și prealabila verificare și constatare a îndeplinirii condițiilor de admisibilitate de ordin procedural și substanțial care îi îngăduiau un atare demers.

46. Cu alte cuvinte, a fost ignorată în mod nepermis ipoteza normei stipulate în art. 2 din ordonanța de urgență precitată, care permitea declanșarea mecanismului procedurii hotărârii prealabile doar în prezența constatării ca fiind îndeplinite toate condițiile de admisibilitate, inclusiv cea referitoare la existența unei chestiuni de drept, pentru că numai atunci ar putea intra în acțiune dispoziția normei juridice anterior menționate, potrivit cu care completul de judecată investit cu soluționarea procesului „va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Magistrat-asistent,
Raluca Emilia Leote

ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 2.200

din 28 aprilie 2025

Dosar nr. 1.954/2/2023

Președinte: Veronica Dumitrache — judecător
Ramona Maria Gliga — judecător
Ionel Florea — judecător
Silvia Valentina Toma — magistrat-asistent

La data de 9 aprilie 2025 s-a luat în examinare recursul formulat de reclamanta APR/S.RO împotriva Sentinței nr. 1.668 din 13 noiembrie 2023 a Curții de Apel B. — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, când Înalta Curte, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 14 aprilie 2025 și, ulterior, la data de 28 aprilie 2025, hotărând următoarele:

ÎNALTA CURTE,

asupra recursului de față, din examinarea actelor dosarului, constată următoarele:

I. **Circumstanțele cauzei**

1. **Cadrul procesual**

Prin Cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Curții de Apel B. — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal la data de 22.03.2023, cu nr. 1.954/2/2023, reclamanta APR/S.RO a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României, ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună anularea Hotărârii Guvernului nr. 1.194/2022 privind actualizarea limitelor amenzilor prevăzute la art. 13 din Legea nr. 82/1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 964 din 4 octombrie 2022.

În motivarea cererii reclamanta a susținut că obiectul prezentei acțiuni judiciare îl constituie controlul de legalitate asupra dispozițiilor art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1.194/2022.

La data de 23.06.2023, MMAP a formulat cerere de intervenție accesorie în susținerea poziției procesuale a pârâtului, prin care a solicitat, pe această cale, admiterea excepției lipsei de interes, raportat la Decizia nr. 66/2009 a Curții Constituționale și, pe fond, respingerea acțiunii, ca neîntemeiată.

2. **Soluția instanței de fond**

Prin Sentința nr. 1.668 din 13 noiembrie 2023, Curtea de Apel B. — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins, ca neîntemeiată, cererea formulată de reclamanta APR/S.RO, în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României, și a admis cererea de intervenție accesorie formulată de MMAP.

3. **Calea de atac exercitată**

Împotriva Sentinței nr. 1.668 din 13 noiembrie 2023 a Curții de Apel B. — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a declarat **recurs** reclamanta APR/S.RO, întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței și, rejudecând, admiterea acțiunii, în sensul anulării Hotărârii Guvernului nr. 1.194/2022.

În dezvoltarea motivului de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, recurenta-reclamantă a susținut, în esență, că prima instanță nu a analizat criticile întemeiate pe prevederile art. 1 alin. (5) din Constituția României, ale art. 6 alin. (3) lit. a) din Convenția europeană a drepturilor omului și ale art. 8 alin. (4) din Legea nr. 24/2000,

prin care se consacră principiul legalității și exigențele de calitate a legii.

Legiuitorul a înțeles să stabilească un quantum al amenzilor în conținutul Legii nr. 82/1993, iar prin art. 13 alineatul ultim din aceeași lege a stabilit ca Guvernul să actualizeze periodic quantumul amenzilor. Așadar, legea nu permite organului administrativ stabilirea quantumului amenzi, ci doar actualizarea acestuia. În consecință, orice modificare a quantumului care nu este o actualizare este nelegală.

Curtea de apel a reținut că emitentul actului normativ a avut temeiul legal pentru adoptarea Hotărârii Guvernului nr. 1.194/2022, însă critica formulată de recurentă se referă nu la lipsa temeiului legal pentru emiterea actului normativ, ci la atribuția pe care o are emitentul actului normativ, limitată de legiuitor doar la actualizarea quantumului amenzilor.

Lipsa de claritate și de previzibilitate a textului din actul administrativ normativ supus controlului de legalitate în prezenta cauză este o consecință negativă a reglementării generale din lege, dar aceasta nu poate permite extinderea unor atribuții pe care le are Guvernul României în executarea legii.

Din această perspectivă, faptul că a fost emisă o hotărâre de Guvern fără a fi făcută o trimitere de la norma-cadru de sancționare a contravenției către actele normative care să definească o procedură de actualizare și un criteriu obiectiv de actualizare, la anumite perioade specificate în lege, reprezintă, de asemenea, o lacună a textului criticat.

În condițiile în care o normă juridică nu poate fi calificată ca fiind conformă din punct de vedere calitativ, deoarece nu respectă normele de tehnică legislativă, determinând apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și, mai ales, previzibilitatea legii, acel text normativ este contrar prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

Totodată, textul supus analizei sub aspectul legalității nu respectă normele de tehnică legislativă cuprinse în art. 8 alin. (4) din Legea nr. 24/2000.

În consecință, viciul de legalitate intrinsec normei reglementate în cuprinsul art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1.194/2022 determină anularea acestui text normativ, adoptat cu încălcarea prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție și ale art. 8 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Prima instanță nu doar că nu a observat că în nota de fundamentare care a stat la baza adoptării Hotărârii Guvernului nr. 1.194/2022 nu este prezentată o modalitate de „actualizare” a quantumurilor amenzilor, ci o mărire discreționară, dar chiar a reținut existent un criteriu de actualizare obiectiv, respectiv O.U.G. nr. 57/2007. Or, actul administrativ emis reprezenta o punere în aplicare a dispoziției legale din art. 13 din Legea nr. 82/1993, și nu a O.U.G. nr. 57/2007. Raportarea la o procedură nereglementată de legea care dă această atribuție emitentului atrage nelegalitatea actului emis.

Prima instanță nu a analizat critica recurentei sub aspectul respectării procedurii la adoptarea normelor, conform art. 3 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările

și completările ulterioare, deși recurența a învederat în acțiune importanța acesteia, astfel cum este explicată de Curtea Constituțională a României în motivarea Deciziei nr. 128/2019.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea principiilor egalității și proporționalității, deoarece stabilirea cuantumurilor actuale ale amenzilor este realizată fără criterii obiective și proporționale, prima instanță a înlăturat-o nejustificat prin trimitere la O.U.G. nr. 57/2007, act normativ neaplicabil în speță.

Nici caracterul discreționar al sumelor stabilite ca amenzi nu este supus analizei de către prima instanță și nici încălcarea normelor imperative privind tehnica legislativă. Modalitatea de stabilire a amenzilor a fost pur discreționară, fără nicio raportare la textul de lege care permite actualizarea, ci, așa cum arată instanța fondului, prin trimitere la un alt act normativ (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007). Tocmai de aceea a invocat caracterul disproporționat al măsurilor luate, care decurge și din inexistența oricărui criteriu obiectiv de actualizare a limitelor amenzilor, care să permită analiza legalității acestora raportat la textul de lege invocat ca temei al hotărârii.

Legalitatea unui act administrativ se analizează și din perspectiva procedurii de adoptare, iar în speță acesta a fost adoptat cu încălcarea principiului transparenței decizionale. Prima instanță a reținut eronat că nu se arată în concret datele pe care trebuie să le verifice instanța.

În drept, a invocat dispozițiile art. 20 din Legea nr. 554/2004, art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, art. 7 din Legea nr. 52/2003, art. 8 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 și art. 108 alin. (2) din Constituția României.

4. Apărările formulate în cauză

Prin întâmpinarea depusă la dosar, intimatul-intervenient MMAP a invocat, în principal, excepția nulității recursului pentru neîncadrarea criticilor în motivele de casare legale și, pe cale de consecință, constatarea nulității recursului; în subsidiar, a solicitat respingerea recursului, ca nefondat.

De asemenea, prin întâmpinarea formulată, intimatul-pârât Guvernul României a invocat excepția nulității recursului pentru netimbrare, prin raportare la prevederile art. 486 alin. (2) lit. d) din Codul de procedură civilă, și pentru nemotivare, prin raportare la prevederile art. 486 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură civilă, solicitând anularea cererii de recurs; pe fond, a solicitat respingerea recursului, ca neîntemeiat.

Prin concluziile scrise înregistrate la dosar, recurența-reclamantă APR/S.RO a solicitat respingerea excepției nulității recursului, arătând că recursul este întemeiat pe art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, motivele de nelegalitate a hotărârii atacate fiind expuse pe larg în cuprinsul acestuia, cu trimitere la fiecare text de lege pe care le-a considerat încălcate de către instanța de fond.

Excepția nulității recursului, sub ambele aspecte invocate, a fost examinată cu prioritate, conform art. 248 alin. (1) din Codul de procedură civilă, și respinsă în ședința publică din data de 9.04.2025, instanța reținând că recursul a fost legal timbrat, iar motivele de nelegalitate expuse în cererea de recurs pot fi circumscrise cazului de casare prevăzut de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă.

II. Soluția și considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând sentința atacată, în raport cu actele și lucrările dosarului, precum și cu dispozițiile legale incidente în cauză, prin prisma criticilor formulate și a apărărilor din cuprinsul întâmpinărilor, Înalta Curte apreciază **cu majoritate** că recursul formulat de recurența-reclamantă APR/S.RO este fondat, pentru următoarele considerente:

Din perspectiva situației de fapt, se reține că recurența-reclamantă a investit instanța de contencios administrativ cu o cerere de chemare în judecată prin care a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României, anularea dispozițiilor art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1.194/2022

privind actualizarea limitelor amenzilor prevăzute la art. 13 din Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 964 din 4 octombrie 2022.

Art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1.194/2022 prevede următoarele:

„Art. 1. — *Limitele amenzilor prevăzute la art. 13 alin. 1 din Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei «Delta Dunării», publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 7 decembrie 1993, cu modificările și completările ulterioare, se actualizează după cum urmează:*

a) *cele de la pct. 3, 4, 41 și 42, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei pentru persoane fizice și de la 25.000 lei la 50.000 lei pentru persoane juridice;*

b) *cele de la pct. 8-10, 25-27 și 40, cu amendă de la 3.000 lei la 6.000 lei pentru persoane fizice și de la 25.000 lei la 50.000 lei pentru persoane juridice;*

c) *cele de la pct. 11-13, 15-17 și 35, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei pentru persoane fizice și de la 25.000 lei la 50.000 lei pentru persoane juridice;*

d) *cele de la pct. 5-7, 18, 19 și 36, cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei pentru persoane fizice și de la 10.000 lei la 15.000 lei pentru persoane juridice;*

e) *cele de la pct. 14, 20, 21 și 37, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei pentru persoane fizice și de la 25.000 lei la 50.000 lei pentru persoane juridice;*

f) *cele de la pct. 22, 23, 43 și 44, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei pentru persoane fizice și de la 25.000 lei la 50.000 lei pentru persoane juridice;*

g) *cele de la pct. 24 și 28, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei pentru persoane fizice și de la 25.000 lei la 50.000 lei pentru persoane juridice;*

h) *cele de la pct. 1, 2, 29-34 și 38, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei pentru persoane fizice și de la 25.000 lei la 50.000 lei pentru persoane juridice;*

i) *cele de la pct. 21 și 22, cu amendă de la 10.000 lei la 15.000 lei pentru persoane fizice și de la 20.000 lei la 30.000 lei pentru persoane juridice.”*

Așa cum rezultă din analiza modificărilor aduse Legii nr. 82/1993, amenzile ce fac obiectul hotărârii de Guvern în discuție au fost stabilite prin art. 1 pct. 22 din Legea nr. 136/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 533 din 28 iulie 2011, astfel:

Articolul 13 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 13. — *Contravențiile prevăzute la art. 12 se sancționează după cum urmează:*

a) *cele de la pct. 3, 4, 41 și 42, cu amendă de la 35 lei la 100 lei pentru persoane fizice și de la 50 lei la 150 lei pentru persoane juridice;*

b) *cele de la pct. 8-10, 25-27 și 40, cu amendă de la 70 lei la 200 lei pentru persoane fizice și de la 100 lei la 250 lei pentru persoane juridice;*

c) *cele de la pct. 11-13, 15-17 și 35, cu amendă de la 130 lei la 400 lei pentru persoane fizice și de la 170 lei la 500 lei pentru persoane juridice;*

d) *cele de la pct. 5-7, 18, 19 și 36, cu amendă de la 250 lei la 700 lei pentru persoane fizice și de la 320 lei la 1.000 lei pentru persoane juridice;*

e) *cele de la pct. 14, 20, 21 și 37, cu amendă de la 420 lei la 1.260 lei pentru persoane fizice și de la 700 lei la 1.800 lei pentru persoane juridice;*

f) *cele de la pct. 22, 23 și 43, cu amendă de la 700 lei la 2.000 lei pentru persoane fizice și de la 1.500 lei la 4.000 lei pentru persoane juridice;*

g) *cele de la pct. 24 și 28, cu amendă de la 1.000 lei la 3.000 lei pentru persoane fizice și de la 2.500 lei la 7.500 lei pentru persoane juridice;*

h) cele de la pct. 1, 2, 29-34 și 38, cu amendă de la 2.000 lei la 6.000 lei pentru persoane fizice și de la 4.200 lei la 12.500 lei pentru persoane juridice.

Uneltele de pescuit, navele, ambarcațiunile și mijloacele de transport, precum și alte bunuri folosite în săvârșirea contravențiilor prevăzute la art. 12 se supun confiscării.

Bunurile rezultate din săvârșirea contravențiilor prevăzute la art. 12 sunt supuse confiscării.

Cuantumul amenzilor se actualizează periodic prin hotărâre a Guvernului.”

Ulterior, articolul 13 a fost modificat, astfel:

— Art. VII³ pct. 2 din Legea nr. 127/2013 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 121/2011 pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 29 aprilie 2013:

„2. La articolul 13 alineatul (1), litera f) se modifică și va avea următorul cuprins:

«f) cele de la pct. 22, 23, 43 și 44, cu amendă de la 700 lei la 2.000 lei pentru persoane fizice și de la 1.500 lei la 4.000 lei pentru persoane juridice»”.

— Art. I pct. 2 din Legea nr. 122/2014 pentru completarea Legii nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 22 iulie 2014:

„3. La articolul 13 alineatul 1, după litera h) se introduce o nouă literă, litera i), cu următorul cuprins:

«i) cele de la pct. 21 și 22, cu amendă de la 2.000 lei la 6.000 lei pentru persoane fizice și de la 4.200 lei la 12.500 lei pentru persoane juridice»”.

Prin sentința civilă criticată în cauză, curtea de apel a respins acțiunea reclamantei, apreciind că sunt nefondate toate argumentele de nelegalitate invocate.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs reclamanta APR/S.RO, care a invocat motivul de casare/nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă: *când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material.*

Soluția primei instanțe de respingere a acțiunii este nelegală, întrucât nu reflectă interpretarea și aplicarea corectă a prevederilor legale pertinente, în raport cu situația de fapt rezultată din probele administrate în cauză.

Potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, *actul administrativ* este actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice.

În același sens, art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative prevede că actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă, acestea trebuind să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise și, totodată, neputând conține soluții care să contravină prevederilor acestora.

Prin urmare, verificarea legalității actului administrativ în cadrul contenciosului administrativ nu reprezintă altceva decât examinarea, în primul rând, a conformității actului administrativ cu normele legale în virtutea cărora a fost emis și în scopul executării sau al organizării executării cărora a fost adoptat, fapt ce presupune o analiză specifică în fiecare cauză în parte.

Cum Hotărârea Guvernului nr. 1.194/2022 este legislație secundară, fiind emisă în executarea dispozițiilor Legii nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, Înalta Curte va analiza criticile recurente-reclamante în raport cu dispozițiile legale care conturează rolul și limitele conținutului actelor administrative cu caracter normativ emise în

baza și în executarea legilor, respectiv art. 4 și art. 81 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

Înalta Curte reține, în primul rând, că orice sistem de drept se bazează pe principiul ierarhiei normelor cuprinse în actele normative, care se referă la structura piramidală a normelor juridice, în vârful căreia se află Legea fundamentală — Constituția României — care definește condițiile de emitere a tuturor celorlalte norme. Așadar, potrivit principiului ierarhiei normelor juridice, o anumită normă face parte din această ierarhie doar dacă este emisă potrivit prevederilor normei superioare, în caz contrar o astfel de normă neputând face parte din sistemul ordinii de drept. Aplicarea principiului ierarhiei normelor presupune, așadar, obligativitatea subordonării actului normativ cu forță juridică inferioară celui care are forță juridică superioară.

Relațiile sociale sunt reglementate primar prin legi, ordonanțe de urgență, ordonanțe, în timp ce actele administrative cu caracter normativ, precum hotărârea de Guvern în discuție, pot organiza punerea în executare sau executarea acestora, după caz, fără ca ele însele să fie izvor primar de drept. Reglementarea unor norme primare în corpul unui act de reglementare secundară reprezintă o contradicție în termeni, în acest sens statuând Curtea Constituțională a României în jurisprudența sa (Decizia nr. 498 din 17 iulie 2018). Astfel, acest din urmă act trebuie să se limiteze strict la organizarea punerii în executare sau la executarea dispozițiilor primare, și nu să reglementeze el însuși astfel de dispoziții.

De asemenea, considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție din Decizia nr. 19/2022 — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept sunt aplicabile, la nivel de principiu, și speței de față, în condițiile în care în analiză este legalitatea unui act administrativ cu caracter normativ emis în executarea unei legi:

„(...) 145. Conformitatea cu legea a tuturor actelor juridice, fiind o consecință a principiului supremației legii, se aplică oricărui act ce emană de la alte organe. Cât privește actele administrative, acestea fiind acte de executare a legii, condiția de conformitate este indiscutabilă.

146. Întrucât hotărârea Guvernului se adoptă în baza legii și urmărește organizarea și executarea în concret a legii, aceasta nu poate institui norme derogatorii de la lege, posibilitate rezervată doar actelor normative de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază. Tocmai de aceea, atunci când o hotărâre a Guvernului încalcă legea sau adaugă la lege, ea poate fi anulată pe calea controlului de legalitate în contencios administrativ.

147. În acest sens sunt și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 498 din 17 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 26 iulie 2018, prin care s-a relevat că actele administrative cu caracter normativ, fie ele hotărâri ale Guvernului sau ordine ale miniștrilor, nu pot, prin conținutul lor normativ, să excedeze domeniulul organizării executării actelor de reglementare primară [art. 108 alin. (2) din Constituția României], respectiv a executării acestora sau a hotărârilor Guvernului, după caz, pentru că, printr-un atare procedeu, s-ar ajunge la modificarea/completarea însăși a legii.

148. Făcând aplicarea acestor principii în scopul dezlegării chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, nefiind admisibil ca o lege în accepțiunea stricto sensu, de act al Parlamentului, să fie modificată, printr-o normă metodologică de aplicare conținută într-o hotărâre de Guvern, se impune a se ține cont de actul normativ cu forță juridică superioară, respectiv Legea nr. 263/2010, și nu de normele metodologice, care nu pot cuprinde prevederi mai restrictive decât legea sau deroga de la textul acesteia (...).”

Pornind de la aceste considerente teoretice, contrar celor reținute de instanța de fond, Înalta Curte constată că Hotărârea

Guvernului nr. 1.194/2022 a fost adoptată cu încălcarea principiului ierarhiei actelor juridice cu caracter normativ.

Astfel, conform art. 13 alin. (4) din Legea nr. 82/1993, Guvernul României a fost abilitat să actualizeze periodic cuantumul amenzilor. Acest fapt impunea obligația Guvernului de a stabili criterii obiective de actualizare în raport cu limitele amenzilor prevăzute de art. 13 alin. (1) din Legea nr. 82/1993, cu modificările și completările ulterioare, astfel încât aceste norme să nu devină ele însele izvor primar de drept.

Această obligație derivă din definiția termenului de actualizare, așa cum rezultă din Dicționarul explicativ al limbii române, respectiv: *a face să fie actual, a (re)aduce în prezent*.

Pentru edificarea sensului juridic al termenului de actualizare este relevantă folosirea acestuia în cuprinsul Codului de procedură civilă, din care rezultă necesitatea existenței unor criterii după care se poate realiza actualizarea unei creanțe. Astfel, la art. 626 alin. (3) din Codul de procedură civilă se prevede că *executorul judecătoresc, la cererea creditorului, poate actualiza valoarea obligației principale stabilite în bani, indiferent de izvorul ei, potrivit criteriilor cuprinse în titlul executoriu. În cazul în care titlul executoriu nu conține niciun asemenea criteriu, executorul judecătoresc va proceda, la cererea creditorului, la actualizare în funcție de rata inflației, calculată de la data când hotărârea judecătorească a devenit executorie sau, în cazul celorlalte titluri executorii, de la data când creanța a devenit exigibilă și până la data plății efective a obligației cuprinse în oricare dintre aceste titluri*.

Pentru a verifica în prezenta cauză modul în care Guvernul României a procedat la actualizarea limitelor amenzilor, Înalta Curte va porni de la observarea conținutului Notei de fundamentare privind aprobarea proiectului de act normativ nr. 1.915/21.09.2022, filele 46-52 dosar fond, prin care la pct. 2.3 — Schimbări preconizate se menționează că: „*proiectul de act normativ vizează ca sancțiunile prevăzute de Legea nr. 82/1993 să fie în concordanță cu contravențiile prevăzute la art. 53 din Ordonanța de urgență nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare*”.

De asemenea, săvârșirea faptelor specifice Rezervației Biosferei «Delta Dunării» se sancționează raportat la Ordonanța de urgență nr. 57/2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, fără a depăși cuantumul prevăzut de aceasta.”

În același sens, prin întâmpinările depuse atât la fond, cât și în recurs, intervenientul MMAP și intimatul Guvernul României, prin Secretariatul General al Guvernului, au învederat că *necesitatea adoptării unui act normativ în acest scop a reieșit din nevoia de combatere a fenomenului contravențional prin asigurarea îndeplinirii rolului disuasiv și punitiv al sancțiunii, obiectiv care poate fi realizat prin reglementarea unor limite ale amenzilor contravenționale care să conducă în concret la corectarea conduitei contravenienților, și nu în menținerea unor sancțiuni simbolice*. De asemenea, au mai menționat că *scopul actului normativ reprezentat de HG nr. 1.194/2022 este uniformizarea legislației în privința protecției mediului, astfel încât afectarea mediului într-o rezervație să nu mai fie sancționată mai ușor decât afectarea mediului în general*.

Din analiza O.U.G. nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, se constată că limitele amenzilor prevăzute la art. 53 alin. (1), (2) și (3) nu au fost modificate până în prezent, fiind cele stabilite prin textul inițial al ordonanței, astfel cum a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 442 din 29 iunie 2007.

Așa cum rezultă din conținutul art. 53, pentru contravențiile de la alin. (1), amenda contravențională este de la 3.000 lei la 6.000 lei pentru persoane fizice și de la 25.000 lei la 50.000 lei

pentru persoane juridice; pentru contravențiile de la alin. (2), amenda contravențională este de la 5.000 lei la 10.000 lei pentru persoane fizice și de la 30.000 lei la 60.000 lei pentru persoane juridice; pentru contravențiile de la alin. (3), amenda contravențională este de la 7.500 lei la 15.000 lei pentru persoane fizice și de la 50.000 lei la 100.000 lei pentru persoane juridice. Singura modificare a fost adusă prin Legea nr. 49/2011 pentru aprobarea O.U.G. nr. 57/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 13 aprilie 2011, prin care a fost introdus la art. 53 alin. (3¹), în sensul că, pentru contravențiile de la acest punct, amenda contravențională este de la 3.000 lei la 5.000 lei pentru persoane fizice și de la 5.000 lei la 10.000 lei pentru persoane juridice.

Prin urmare, prin art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1.194/2022 s-a dispus actualizarea limitelor amenzilor prevăzute la art. 13 din Legea nr. 82/1993 (astfel cum a fost modificată prin legile nr. 136/2011, nr. 127/2013 și nr. 122/2014), astfel încât acestea să fie în concordanță cu contravențiile prevăzute la art. 53 din O.U.G. nr. 57/2007, ceea ce face, așa cum s-a mai arătat, ca aceste norme să devină ele însele izvor primar de drept, cu încălcarea principiului ierarhiei actelor juridice cu caracter normativ.

Încălcarea acestui principiu este cu atât mai vădită cu cât art. 53 din O.U.G. nr. 57/2007 este anterior cu mai mult de 4 ani modificărilor aduse art. 13 din Legea nr. 82/1993 prin Legea nr. 136/2011.

În consecință, prin dispozițiile art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1.194/2022 au fost majorate limitele amenzilor chiar și cu mai mult de 100 de ori, fiind stabilite reguli diferite decât acelea statuate prin actul normativ cu forță juridică superioară — respectiv prin legea nr. 82/1993 (astfel cum a fost modificată prin legile nr. 136/2011, nr. 127/2013 și nr. 122/2014), iar prin stabilirea unui pronunțat caracter punitiv acestea au condus la consecințe juridice diferite de cele prevăzute de actul normativ principal.

În acest sens este relevant chiar exemplul dat în cuprinsul notei de fundamentare, prin care se exemplifică valorile extrem de scăzute ale amenzilor care sunt de natură a încuraja încălcarea prevederilor legale în vigoare, astfel: art. 12 și art. 13 din Legea nr. 82/1993 prevăd cuantumul contravențiilor ca fiind de la 35 lei la 100 lei pentru persoane fizice și de la 50 lei la 150 lei pentru persoane juridice. Or, ca urmare a modificării aduse prin art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1.194/2022, limitele acestor amenzi au fost stabilite de la 5.000 lei la 10.000 lei pentru persoane fizice și de la 25.000 lei la 50.000 lei pentru persoane juridice.

În consecință, printr-o astfel de mărire disproporționată a limitelor amenzii s-a realizat o încălcare a voinței legiuitorului, exprimată prin Legea nr. 82/1993, cu modificările și completările ulterioare.

Concluziv, Înalta Curte arată că respectarea normelor de tehnică legislativă reprezintă o condiție de legalitate a actului administrativ cu caracter normativ contestat, sentința instanței de fond fiind dată cu încălcarea dispozițiilor art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, în raport cu prevederile relevante ale Legii nr. 82/1993 (astfel cum a fost modificată prin legile nr. 136/2011, nr. 127/2013 și nr. 122/2014).

În aceste condiții, Înalta Curte apreciază că nu mai este necesar a analiza distinct celelalte critici aduse de recurentă sentinței, în ceea ce privește încălcarea principiilor legalității, egalității, proporționalității, respectiv exigențele de calitate a legii, acestea subsumându-se principiului ierarhiei actelor juridice cu caracter normativ.

În ceea ce privește critica recurentei cu privire la încălcarea principiului transparenței decizionale, Înalta Curte constată că recurenta reia criticile din cererea de chemare în judecată, fără a se raporta la considerentele sentinței. Astfel, recurenta susține că

procedura prevăzută de art. 7 din Legea nr. 52/2003 este obligatorie și autoritatea publică trebuie să arate că a respectat-o.

Or, prin nota de fundamentare, fila 51 dosar fond, s-a menționat că în elaborarea proiectului de act normativ a fost îndeplinită procedura stabilită prin Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică. În absența unei critici punctuale a recurenței, Înalta Curte apreciază că această mențiune este suficientă pentru a se dovedi îndeplinirea condițiilor privind transparența decizională, motiv pentru care vor fi respinse aceste critici, ca nefondate.

III. Temeiul legal al soluției instanței de recurs

Față de cele arătate în precedent, observând art. 494 din Codul de procedură civilă raportat la art. 20 alin. (3) din Legea

contenciosului administrativ nr. 554/2004 și validând motivul de casare/nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte va admite recursul declarat de recurenta-reclamantă APR/S.RO, va casa sentința recurată și, rejudecând, va admite acțiunea, anulând dispozițiile art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1.194/2022 privind actualizarea limitelor amenzilor prevăzute la art. 13 din Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării”.

Având în vedere această soluție de admitere a recursului, va fi respinsă cererea de intervenție accesorie formulată de MMAP.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Cu majoritate,

Admite recursul formulat de recurenta-reclamantă APR/S.RO împotriva Sentinței nr. 1.668 din 13 noiembrie 2023 a Curții de Apel B. — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința recurată și, în rejudecare:

Admite acțiunea formulată de reclamanta APR/S.RO în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României.

Anulează dispozițiile art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1.194/2022 privind actualizarea limitelor amenzilor prevăzute la art. 13 din Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării”.

Respinge cererea de intervenție accesorie formulată de MMAP.

Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă.

Pronunțată astăzi, 28 aprilie 2025, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

PREȘEDINTE

VERONICA DUMITRACHE

Magistrat-asistent,
Silvia Valentina Toma

★

OPINIE SEPARATĂ

Cu opinia separată a doamnei judecător Ramona-Maria Gliga, în sensul respingerii recursului formulat de recurenta-reclamantă APR/S.RO împotriva Sentinței nr. 1.668 din 13 noiembrie 2023 a Curții de Apel B. — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, **ca nefondat**.

Contrar opiniei majoritare, consider că soluția era de respingere a recursului, ca nefondat, pentru considerentele ce succedă:

Problema de drept dedusă judecării prin prezentul recurs este reprezentată, astfel cum s-a arătat, de conformitatea unor norme cuprinse într-un act administrativ cu caracter normativ — Hotărârea Guvernului nr. 1.194/2022 cu actul normativ de forță juridică superioară în aplicarea căruia a fost emis — Legea nr. 82/1993 (astfel cum a fost modificată prin legile nr. 136/2011, nr. 127/2013 și nr. 122/2014).

În concret, se pune problema verificării respectării principiului ierarhiei actelor normative, ierarhie care se stabilește în funcție de importanța relațiilor sociale reglementate (conținutul normativ) și în funcție de locul autorității emitente în rândul autorităților publice. Având aceste două elemente ca temei, ierarhia actelor normative determină forța juridică a acestora.

Într-adevăr, principiul de drept aplicabil în speță este acela că actul normativ de nivel inferior trebuie să fie emis în limitele și potrivit normelor care îl guvernează de nivel superior, conform prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție — „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”.

Textul constituțional cuprinde și o reglementare relativ indirectă a principiului ierarhiei actelor normative, dedusă din succesiunea în care sunt reglementate principiile generale, drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale și autoritățile publice — emitenții actelor normative.

Cadrul normativ subsecvent Constituției a detaliat reglementarea principiului ierarhiei actelor normative.

Articolul 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 prevede că actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă. De asemenea, art. 81 din același act normativ dispune că la elaborarea proiectelor de hotărâri, ordine sau dispoziții ale autorităților administrației publice locale se va avea în vedere caracterul lor de acte subordonate legilor, hotărârilor și ordonanțelor Guvernului și altor acte de nivel superior.

Actele normative date în executarea actelor normative primare trebuie să fie date cu respectarea competenței constituționale și legale a organului emitent și cu respectarea actelor normative cu forță juridică superioară.

În ceea ce privește hotărârile de Guvern, sunt aplicabile dispozițiile art. 108 din Constituția României, potrivit cărora:

„Art. 108: *Actele Guvernului*

(1) *Guvernul adoptă hotărâri și ordonanțe.*

(2) *Hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor.”*

În cauză, prin art. I pct. 21 din Legea nr. 136/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării” s-a modificat art. 12, fiind

stabilite faptele care constituie contravenții, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să constituie infracțiuni; la pct. 22 s-a modificat art. 13 alin. 1 referitor la cuantumul amenzilor pentru faptele ce constituie contravenții și s-a completat art. 13 cu alin. 4, care dispune în felul următor: „*Cuantumul amenzilor se actualizează periodic prin hotărâre a Guvernului.*”

În aplicarea acestei din urmă dispoziții, a fost adoptată Hotărârea Guvernului nr. 1.194/2022 prin care s-au stabilit alte limite minime și maxime ale amenzilor pentru faptele sancționate ca contravenții, este adevărat mult mai mari decât cele de la nivelul anului 2011.

În expunerea de motive Guvernul României a arătat că limitele minime și maxime ale amenzilor pentru faptele reprezentând contravenții în materie au fost astfel stabilite încât „*să fie în concordanță cu contravențiile prevăzute la art. 53 din Ordonanța de urgență nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare. De asemenea, săvârșirea faptelor specifice Rezervației Biosferei «Delta Dunării» se sancționează raportat la Ordonanța de urgență nr. 57/2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, fără a depăși cuantumul prevăzut de aceasta.*” (subl. n.)

Or, având în vedere că prin modificările și completările aduse de Legea nr. 136/2011 s-a urmărit crearea unui cadru legislativ unitar și eficient, prin armonizarea prevederilor Legii nr. 82/1993 cu legislația specifică adoptată ulterior în materie, inclusiv OUG nr. 57/2007, că Guvernul a primit delegare în stabilirea cuantumului amenzilor („*Cuantumul amenzilor se actualizează periodic prin hotărâre a Guvernului.*”), văzând similitudinea faptelor ce constituie contravenție potrivit O.U.G. nr. 57/2007 cu acelea reglementate ca atare prin Legea nr. 82/1993, astfel cum a fost modificată, în opinia subsemnatei, nu au fost încălcate prevederile art. 3 alin. (1) și art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Hotărârea de Guvern în discuție intră în noțiunea de organizare a executării legii, iar stabilirea în concret a limitelor minime și maxime ale amenzilor (cu expunerea de motive ce o însoțește) reprezintă tocmai expresia libertății acordate de legislatorul primar.

Noțiunea de „*actualizare*”, cu semnificația regăsită în Dicționarul explicativ al limbii române, de „*a aduce în prezent*”, nu conduce la constatarea caracterului nelegal al hotărârii de Guvern adoptate, tocmai pentru că în legislația primară nu a fost

impus niciun criteriu în funcție de care să se realizeze această *aducere la zi* și care să fi fost încălcat la elaborarea actului a cărui nelegalitate se solicită a fi constatată, cu atât mai mult cu cât există, așa cum s-a reținut anterior, chiar un anumit reper (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007) ce a fost avut în vedere în momentul în care s-a introdus articolul ce îi dădea posibilitatea Guvernului să stabilească limitele minime, respectiv maxime ale amenzilor și care a fost respectat.

Așadar, lipsa de precizie a sintagmei utilizate de legiuitor, „*actualizare*”, ce ar putea conduce la o exercitare abuzivă a delegării legislative, pe care colegii mei au înțeles să o sancționeze și pe care recurenta a reclamat-o, nu poate să atragă nelegalitatea hotărârii emise de Guvern în executarea legii, ci ar putea constitui, eventual, un viciu al însuși actului primar, după cum corect a reținut și judecătorul fondului. Or, reclamanta nu a arătat explicit că înțelege să invoce excepția de neconstituționalitate a art. 13 alin. 4 din Legea nr. 82/1993.

De altfel, trebuie avut în vedere că instituția *actualizării amenzii* cu stabilirea și a criteriului în funcție de care să se realizeze — *rata inflației*, prevăzute în Legea nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, în art. 7 ind. 1 — „*Se autorizează Guvernul să actualizeze, anual, prin hotărâre, limitele amenzilor contravenționale cu privire la stabilirea și sancționarea unor fapte ce constituie contravenții, în funcție de rata inflației*”, au ieșit din vigoare odată cu adoptarea O.G. nr. 2/2001.

Mai mult, chiar Consiliul Legislativ, la adoptarea Legii nr. 138/2011, a reținut acest aspect în ceea ce privea art. 13 alin. (4): „*Referitor la norma din alin. (4) al art. 13 semnalăm că instituția actualizării prin hotărâre a Guvernului a limitelor amenzilor contravenționale prevăzute în acte normative de nivel superior a fost eliminată din reglementarea contravențiilor odată cu aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 prin Legea nr. 180/2002. Singura modalitate de reducere sau majorare a acestor limite este, în prezent, modificarea actului normativ prin care sunt stabilite și sancționate contravențiile, cu respectarea principiului ierarhiei actelor normative. Propunem, de aceea, eliminarea din proiect a alin. (4) al art. 13.*”

Așadar, pentru considerentele expuse, întrucât celelalte susțineri ale recurente-reclamante nu au reprezentat decât o reluare a apărărilor din fața primei instanțe, fără a fi contestate efectiv cele reținute de judecător în argumentarea soluției de respingere a acțiunii, conchid în sensul că nu era incident motivul de casare indicat — art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, impunându-se respingerea recursului, ca nefondat.

Judecător,

Ramona-Maria Gliga

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

